

عنوان مقاله:

نگرشی بر مفهوم روانشناسی فرافکنی در مثنوی مولانا

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی مدیریت، اقتصاد و علوم انسانی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

نسرین بیرانوند - دانش آموخته ی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

ناصر کاظم خانلو - استادیار دانشگاه پیام نور همدان

زهرا مال میر - دانش آموخته ی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

الهام غلام کلیسانی - دانش آموخته ی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

؛ فرافکنی یکی از مکانیسم های روانشناسی است که از طریق آن می توان به ضمیر و درون هرکس پی برد و شناخت نسبی از شخصیت وی به دست آورد . در بین سخنوران و اندیشمندان بزرگ ایران زمین کمتر کسی را میتوان یافت که همانند مولانا جلال الدین محمد بلخی به جنبه های روانشناختی رفتار انسان توجه کرده باشد تا آنجا که در جای جای آثار منظوم و منثور او بویژه در مثنوی معنوی تحلیل های روانشناسی و حتی برخی از مسایل و مفاهیم نوین این دانش نظیر خودفریبی ، توجیه ، فرافکنی و... به کرات مشاهده می شود . مثنوی معنوی منبع عظیم روانشناسی است که ویژگی های شخصیتی، علایق، نگرش و انگیزه های آفرینش اثر را همراه با عوامل آن منعکس می نماید . در این مقاله انعکاس یکی از مفاهیم جدید روانشناسی یعنی فرافکنی در آثار مولانا ، بخصوص در تمثیل های نمادین او، ردیابی شده و با استناد به شواهد متعدد، مدلل گردیده است و ضمن مشخص کردن مفهوم فرافکنی، منبع و سرچشمه فرافکنی و علل بروز آن در مثنوی ذکر شده است.

کلمات کلیدی:

فرافکنی، توجیه، روانشناسی شخصیت، مثنوی، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/625125>

